

τῆς ἀντιπολιτεύσεως παραμένουσιν, ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Δεληγιώργης μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ· ὁ κατάλογος ἀναγινώσκεται καὶ εἶνε ἀπαρτία.

“Ὅτε εἰσορμᾷ εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ κ. Ζυγομαλάς καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος ἀποπειράται νὰ λάβῃ τὸν ἐγκαταλειφθέντα λόγον του. Ἄλλ’ εἶνε ἀργά· ἡ συμπολίτευσις σύσσωμος δὲν τῷ ἐπιτρέπει πλέον τοιοῦτόν τι, μετὰ τὴν κηρυχθεῖσαν περαιώσιν τῆς συζήτησεως, καὶ θριαμβεῖ· ἐν μέσῳ τοῦ ματιώδους θορύβου καὶ τῶν ἀπειλητικῶν κάτω! κάτω! πρὸς τὸν ἐπιμένοντα βουλευτὴν, ἡ φωνὴ τοῦ κ. Παρασκευᾶ ἐξόχως θορυβούσα. Ἡ φωνὴ τοῦ κ. Ζυγομαλά δὲν ἀκούεται, καὶ ῥητορεύει μόνον ἡ χεὶρ του· ὁ κ. Δραγούμης κροσπαθεῖ νὰ συμβιδάσῃ τὴν μῆνιν οἰκογενειακῶς, λαβὼν κατ’ ἰδίαν πρὸς συνδιάλεξιν τὸν βουλευτὴν Ἀττικῆς καὶ ἐπὶ τέλους ἐκεῖνος βλέπων τὸ ἀδύνατον τῆς περαιτέρω ἀντιστάσεως ἀναγκάζεται διὰ φωνῆς κεχρωματισμένης ἐπὶ τὸ μελαγχολικώτερον, ἐπὶ τῇ συναισθητῇ ἴσως τῶν ματαιουμένων ἐλπίδων, νὰ υποβάλῃ ὡς πόρισμα τῆς συζήτησεως πρότασιν ἀποδοκιμασίας τῆς κυβερνήσεως, ἥτις ἀπορρίπτεται μὲν, φεῦ! διὰ ψήφων 114 κατὰ 7, ἀλλὰ, τί χαρὰ! μὴ οὔσης πλέον τῆς Βουλῆς ἐν ἀπαρτίᾳ, κύριε Ζυγομαλά

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὴν προσεχῇ Δευτέρᾳ συνέρχεται ἡ γενικὴ Συνέλευσις τῶν Μετόχων τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν—Πειραιῶς. Ἀπὸ τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ πρὸ πολλοῦ εἶναι παρητημένοι οἱ

πατώματι τοῦ ξενοδοχείου (εἶχον δ’ ἐγερθῇ τότε ὁ ξενοδόχος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ) καὶ ἀνυπομονοῦσα καὶ ἀνησυχῶσα σφόδρα, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ κατῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ὁποῦ εὔρε τὴν Μαρίαν Ρόζαν, ἥτις μικροῦ δεῖν ἐπιπτε ὑπὲρ ἰδοῦσα τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Ἀπὸ τῶρα ἐσηκώθηκε! ἀνέκραξε.

Ἄλλ’ ἰδοῦσα ἀμέσως τὸ ἡλλοιωμένον πρόσωπον τῆς νεαρᾶς γυναίκης καὶ τὸν ἐπ’ αὐτοῦ ἐξωγραφημένον τρόμον,

— Θεέ μου! εἶπεν ἔντρομος, ἀφείσα τὸ σάρωθρον ἀπὸ τῶν χειρῶν της, τί συνέβη λοιπόν; τί ἔχετε;

Ἡ Ζελίμα ἐνόησε κάλλιστα ὅτι ἡ Μαρία Ρόζα τὴν ἤρωτα, καὶ μὴ δυνάμενη νὰ ἀποκριθῇ ἄλλως ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

Ἡ δὲ Μαρία Ρόζα ἐτι μᾶλλον τρομάξασα ἔλαβε τὰς χεῖρας αὐτῆς, τὴν ἐβίβασε νὰ καθίσῃ καὶ ἤρρισε νὰ τὴν θωπεύῃ ὡς θωπεύουσι παιδίον παντεῖους ἡδεῖς λόγους λέγοντες αὐτῇ.

Ἡ Ζελίμα ἐπαύθη ὀλίγον καὶ διὰ χειρονομίᾳ συνοδευομένων μετ’ ἐκφραστικῶν βλεμμάτων κατῴρθωσε νὰ παραστήσῃ τῇ ξενοδόχῳ, ὅτι ὁ σύζυγός της ἐξῆλθε τὴν νύκτα χωρὶς νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ἄ! Θεέ μου, ἀλλὰ διατί; . . . διατί. . . ποῦ ἐπῆγε; ἦτο θεοσκότεινα! . . . ἄμποτε νὰ μὴ τῷ συνέβη τίποτ’.

Καὶ ἐγὼ ἡ ὁπῖα ἐμύλωντα τῶν ἀνδρᾶ μὲν διῆτι

κύριοι Καλλιγᾶς, Μιχαὴλ Μελάς καὶ Θεολόγης. Αἱ μετοχαὶ εἶναι ἤδη συγκεντρωμέναι εἰς ὀλίγων χεῖρας, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ νέα μέλη τοῦ Συμβουλίου. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ ὑψώμους τῶν μετοχῶν. Βλέπετε, ἀγαθοὶ ἄστοι, ὅτι οἱ μεγάλοι σὰς παίζουν ὅπως θέλουν. Ἔχουν τὰς περισσοτέρας μετοχάς, διὰ τῶν κεφαλαίων των ἐνοικιάζουσιν καὶ ἄλλας, καὶ οὕτω φέρουν τὸν ὑψώμουν, ἀφοῦ τὰς ἔχουν ἀγοράσει ἐξεπαισμένας. Κατόπιν, ἀγαθοὶ βλάκες, σὰς τὰς πωλοῦν ὑψωμένας, ὁ ὑψώμους ἐπεῖτα γίνεται ἐξεπαισμός, καὶ ἔτσι αὐτοὶ μὲν βρίσκονται μὲ τὸν παρά σας, ἐσεῖς δὲ μὲ τὰς μετοχὰς των. Οἱ καλλίτεροι ταχυδακτυλουργοὶ δὲν ἔχουν ἄλλην μέθοδον. Μεταξὺ τῶν ἰσχυροτέρων μετόχων τώρα θεωρεῖται ὁ δξυδερεκέστατος καὶ ἀγαθὸς οἰκιστὴς τοῦ Φαλήρου κ. Γιαννοπούλος. Βεβαίως θὰ τὸν ἔχωμεν Σύμβουλον, ἐκ τῶν ἐνθουσιωδестέρων μάλιστα· διότι ἡ πρόοδος τοῦ Φαλήρου ταυτίζεται μὲ τὰ οἰκόπεδά του. Ἀπὸ τοῦδε ἔρχισαν ἀρκετὰ σπουδαῖα ἔργα γινόμενα. Τὸ δὲ σπουδαιότερον εἶναι τὸ δάσος ἡ πάρκον, περιοχῆς δέκα στρεμμάτων, οὗ ἡ χάνδαξ ἡνολίθη προσεπιτίθενται δὲ καὶ οἱ τοῖχοι. Ὁ ἀνοιχθῇ ἐπίσης αἴθουσα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἀνταποκρινομένη μὲ τὴν ἀποβάθραν τοῦ σιδηροδρόμου, διὰ νὰ λείψουν τὰ καρδιοχτύπια καὶ τὰ τρεξίματα. Καὶ ὅσας ἐκπλήξεις θὰ μᾶς κάμῃ ὁ κ. Κασιμπάλης, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἀπογοητευμένος καὶ μὴ ἔχων τὴν πρώτην του ζωρότητα.

Προχθὲς ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου κ. Λάμπρος Κορομηλάς συνελήφθη καθ’ ὁδὸν ὑπὸ ἐνὸς ἐνωμοτάρχου καὶ ἐνὸς χωροφύλακος, καὶ ὠδηγήθη εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ Φρουραρχείου Στρατολογικὸν Γραφεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε ξεμπερδέψει πρὸ ἐνὸς μηνός, πληρώσας τὸν ἀντικατα

ἐλησμόνησε χθὲς τὸ βράδυ νὰ περάσῃ τὸν μάνδαλον. Τώρα ἐννοῶ διατί ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή.

Ἡ Ζελίμα ἐξηκολούθει νὰ ὀλοφύρεται, τὴν κεφαλὴν της κρατοῦσα ἐντὸς τῶν χειρῶν.

Τότε ἠκούσθησαν φωναὶ καὶ πολλοὶ διέβησαν τὴν πλατεῖαν τρέχοντες.

— Πῶς; τί εἶνε λοιπόν; εἶπεν ἡ Μαρία Ρόζα, μήπως εἶνε φωτιὰ ἐκεῖδ’ ἀπὸ κάτω;

Ἡ Ζελίμα ἀνετινάχθη εἰς τοὺς πόδας της οἶνει ὑπὸ ἐλατηρίου κινήσει.

Ἡ θύρα ἀνεῴγη καὶ ὁ ξενοδόχος ἐρχόμενος ἐξώθεν εἰσῆλθεν αἰφνιδίως κατεταραγμένος.

— Γυνεῖκα, γυναῖκα! ἐφώνησεν.

— Τί εἶνε λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτὴ!

— Αὐστύχημα! Αὐστύχημα!

— Τί; τί εἶνε;

— Εὐρῆκαν ἕνα πνιγμένον εἰς τὴν καταβάθραν τοῦ μύλου!

Ἡ Μαρία Ρόζα ἐγένετο κάτωχρος, διότι διεννοήθη ἀμέσως ὅτι πιθανὸς ὁ πνιγμένος ἦτο ὁ σύζυγός της Ζελίμας.

— Ἀγία Ἄννα μου, λυπήσου μας! εἶπεν ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

Ἢτα δὲ σπεύσασα πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς τῷ εἶπε ταχέως.

— Ὁ ταξιδιώτης μας, ὁ ἀνδρᾶς αὐτῆς, τῆς δυστυχοῦμε-

ταστάτην του. Ἦναγκάσθη δὲ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς αὐτὰς διατυπώσεις εἰς ἃς ὑπεβλήθη καὶ τὴν πρώτην φορὰν, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ, ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς ἠπειλήθη ὅτι πρέπει νὰ μείνῃ καὶ ἓνα μερόνυχτον εἰς τὴν Μοιραρχίαν. Ἀφοῦ τοιαῦτα γίνονται εἰς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους, φαντάζεσθε τί γίνεται εἰς ἀπλοῦς πολίτας. Καὶ ὅταν σὰς λέγωμεν ὅτι εἴμεθα ὅλοι Τοῦρκοι! Σὰς συλλαμβάνουν μεταβαίνοντας εἰς τὴν ἐργασίαν σας, σὰς ὁδηγοῦν ἀριστερά, δεξιὰ, διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν, ἐν μέσῳ χωροφυλάκων, σὰς παρουσιάζουν εἰς τὸν λοχαγὸν τῆς ὑπηρεσίας, διὰ νὰ εὐδοκήσῃ οὗτος νὰ σὰς πῇ μετ' ἀσιανῆς νωχυλείας: *γιαγχιλὶς ὀλντοῦ*. Καὶ εἶναι τοῦτο μόνον; Ἐνα καταστημάτων τὸν πῆραν ἄρον ἄρον, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί του, καὶ τὸν ἔχωσαν μεταξὺ κακούργων εἰς τὴν φυλακὴν τῆς μοιραρχίας, διότι ἦτον ἐγγεγραμμένος νὰ πληρώσῃ τὸν θεῖον, τὸν ἱερὸν, τὸν δὲν ξέρω πῶς τὸν λένε ἀλοιώτικα, φόρον τοῦ αἵματος. Αὐτὰ γίνονται ὑπουργοῦντος τῶν Στρατιωτικῶν τοῦ κ. Τρικούπη!

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ κυρίου πρωθυπουργοῦ ἡ "Ὁρα" ἐπροσωποποίησε πλέον τὰ λεγόμενα Ποδοκροτήματα. Μεγαλειότερο ρόλο παίζουν αὐτὰ — κατὰ τὴν "Ὁραν" — ὅλοι μαζὺ οἱ ρήτορες τῆς συμπολιτεύσεως. Τί εἶναι αὐτὰ τὰ Ποδοκροτήματα, τὸ γνωρίζομεν ὅλοι. "Ὅστις ἔχει τὴν ἀστυνομίαν μαζὺ του, ἔχει τὰ Ποδοκροτήματα μαζὺ του. "Ὅστις θέλει νὰ χάσῃ ἐν εἰκοσιοκτάρῳ, ἀγοράζει ποδοκροτήματα. Καὶ ὅμως ὁ κ. Τρικούπης δὲν αἰσχύνεται νὰ ἐκφραζέται καὶ Βουλὴ καὶ πολίτευμα καὶ ἔθνος, καὶ νὰ παριστάνῃ ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μιλά μὲ τὰ πόδια του. Καὶ δὲν ξέρει ὅτι ὅταν ἔλθῃ αὐτὸς ἀντιπολίτευσις, θὰ ἔχῃ τὰ ποδοκροτήματα ὑπὲρ ἐαυτοῦ;

"Ἡ δὲν ξέρει ὅτι ἂν θέλουν νὰ τὸν συνερισθοῦν οἱ ἀντιπαλοὶ του, πρέπει νὰ μεταβληθοῦν τὰ θεωρεῖα τοῦ λαοῦ εἰς ἱπποδρόμια; Δὲν σέβεται διόλου τὸν ἑαυτὸν του; Πρέπει ἡμεῖς ἐκδικούμενοι νὰ τοῦ ὑπενθυμίσωμεν τὰ κρεμύδια, τὰς πέτρας καὶ τὰ κλούβια αὐτὰ μὲ τὰ ὅποια τὸν ἔρραναν τὰ παλληκάρια τοῦ Ρούφου ἐν Πάτραις πρὸ δύο ἀκόμη ἐτῶν; Ἄν ἦσαν ἐκεῖνα ἀτιμῖαι, δὲν εἶνε καὶ τὰ ποδοκροτήματα ἀτιμῖαι; Καὶ πῶς ζητεῖ ἐκ τοιούτων ἀτιμιῶν ν' ἀτλήσῃ δυνάμεις διὰ τὴν πολιτικὴν τοῦ;

Ἐγένοντο οἱ γάμοι τοῦ καλλίστου νέου κ. Ἰωάννου Δ. Κατσάρη, φαρμακοποιοῦ τοῦ δημοτικοῦ νοσοκομείου, μετὰ τῆς δεσποινίδος Κατίνης Καζούλη.

Τοῖς νεονύμφοις εὐχόμεθα τὸν γάμον εὐδαίμονα καὶ καλλίτεκνον.

Αὔριον, καιρεῦ ἐπιτρέποντος, τὸν λόγον θὰ ἔχουν οἱ κκ. βιβλιοδέται. Τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς θὰ ἦνε τίποτα πρὸ τοῦ κάρρου τοῦ Νέου Θεσπίδος. Ὁ κ. Καλλιγᾶς θὰ κάμῃ καλὰ νὰ κρυβῇ εἰς τὰ σύννεφά του, ὅφ' ὧν, κρίμασιν οἷς οἶδε Φιλήμων, ἐξέπεσε.

ΚΟΥΤΣΟ-ΦΛΕΒΑΡΟΣ

Γκρεμίσου, Κουτσο-Φλέβαρε, σημειωμένε μῆνα.

Μὰς ἴλυσσαξες μὲ τὴ βροχὴ, τὴ λάσπη καὶ τὸ χιόνι,

νης γυναῖκος, ἐβγήκεν ἀπόψε καὶ δὲν ἐπανήλθεν. Ἀχ, καὶ ἂν ἦνε ἐκεῖνος! τρέξε γρήγορα, ἄνδρα μου, γρήγορα, πῆγε νὰ ἰδῇς καὶ ἔλα ἀμέσως.

Ὁ ξενοδόχος ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ ἀνεχώρησε τρέχων, ἀμέσως δὲ ἡ Ζελίμα ὀρθωθείσα ἔμπροσθεν τῆς Μαρίας Ρόζας ἐδράξατο τῶν βραχιόνων αὐτῆς σπασμωδικῶς καὶ μὲ φλογερὸν καὶ πυρετῶδες βλέμμα τὴν ἠρώτησεν ἐπιτακτικῶς ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτῆς:

— Πρὸς τί αἱ φωναὶ αὗται, διατί τρέχουσιν αὐταὶ αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες; τί σὰς εἶπεν ὁ σύζυγός σας; τί συμβαίνει;

Ἐνόησε βεβαίως ἡ Μαρία Ρόζα, διότι ἀπεκρίνατο:

— Δὲν εἰξεύρω ἀκόμη τίποτε, σὰς βεβαιῶ ὅτι τίποτε δὲν εἰξεύρω ὁ ἄνδρας μου ὑπῆγε νὰ ἰδῇ καὶ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ. Ἀς περιμένωμεν, ἄς περιμένωμεν... Σὰς παρακαλῶ μὴ ἀπελπίζεσθε.

Βλέπουσα δὲ ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐμελλε νὰ καταληφθῇ ὑπὸ νευρικῆς κρίσεως,

— ὦ! ἐπανέλαθεν ἔντρομος, νὰ μ' ἐνοιῶθε τοῦλάχιστον θὰ ἔμπορῶσα νὰ τῆς ἐμιλήσω καὶ θὰ κατάρθωνα νὰ τὴν κητοσυχάσω, νὰ τὴν παρηγορήσω. Χωρὶς ἄλλο θὰ πάθῃ αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Τί νὰ κάμω; καὶ ἂν ὁ πνιγμένος βεβαιωθῇ ὅτι εἶνε ἐκεῖνος! ὦ! ἁγία Ἄννα, μακαρία ἁγία Ἄννα διαφύλαξέ μας!

Τῆς ἐπῆλθε κατὰ τοῦν ἡ ἰδέα νὰ ἀναβιβάσῃ τὴν νεαράν

γυναῖκα εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ προσεπάθησε μετὰ ἡδείας καὶ θωπευτικῆς φωνῆς, νὰ τὴν σύρῃ πρὸς τὴν κλίμακα, ἀλλ' ἡ Ζελίμα ἀνέστη ἐννοήσασα τὸν σκοπὸν της, εἴτα δὲ ὠθήσασα αὐτὴν αἰφνης μετὰ τινος μανίας ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ ὠδεύσε ταχέως μέχρι τῆς κρήνης, ἐνθα ἐξ ἀδυναμίας τῶν ποδῶν της ἠναγκάσθη νὰ καθίσῃ ἐπὶ ἀκρογωνιαίῳ λίθου.

Ἡ ὡραία μέλαινα καὶ μακρὰ αὐτῆς κόμη λελυμένη ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς. Ἡ Μαρία Ρόζα ἔσπευσε νὰ τὴν φθάσῃ καὶ ἵστατο παρ' αὐτὴν ἑτοιμὸς νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὴν περιποιηθῇ.

Ὁ ξενοδόχος, σταλεὶς ὑπὸ τῆς συζύγου του διηυθύνθη ταχέως πρὸς τὸν μύλον, ἀλλὰ πρὶν ἢ φθάσῃ μέχρι τοῦ ποταμοῦ, ἀπῆντησε κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου τὴν νεκρικὴν συνοδίαν καὶ παραμερίσας ἀποτόμως τοὺς παρὰ τὸ φέρετρον πορευομένους ἔριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ.

— Δυστυχία, δυστυχία! ἀνέκραξε πάραυτα, αὐτὸς εἶνε! Οἱ νεκροφόροι ἔστησαν, ὁ δὲ δήμαρχος πλησιάζας πρὸς τὸν ξενοδόχον,

— Μήπως γνωρίζεις αὐτὸν τὸν νεκρὸν; τὸν ἠρώτησε.

— Τὸν γνωρίζω, κύριε δήμαρχε, τὸν γνωρίζω, εἶνε ἓνας ταξιδιώτης, ὁ ὅποιος ἔφθασε χθὲς εἰς τὸ Βλαϊνκούρ μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ ὁ ὅποιος ἦλθεν καὶ ἐκατοίκησεν εἰς ἡμᾶς. Ἄ! εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸν ἔριψαν εἰς τὸν ποταμὸν ἀφοῦ τὸν ἐκλέψαν.